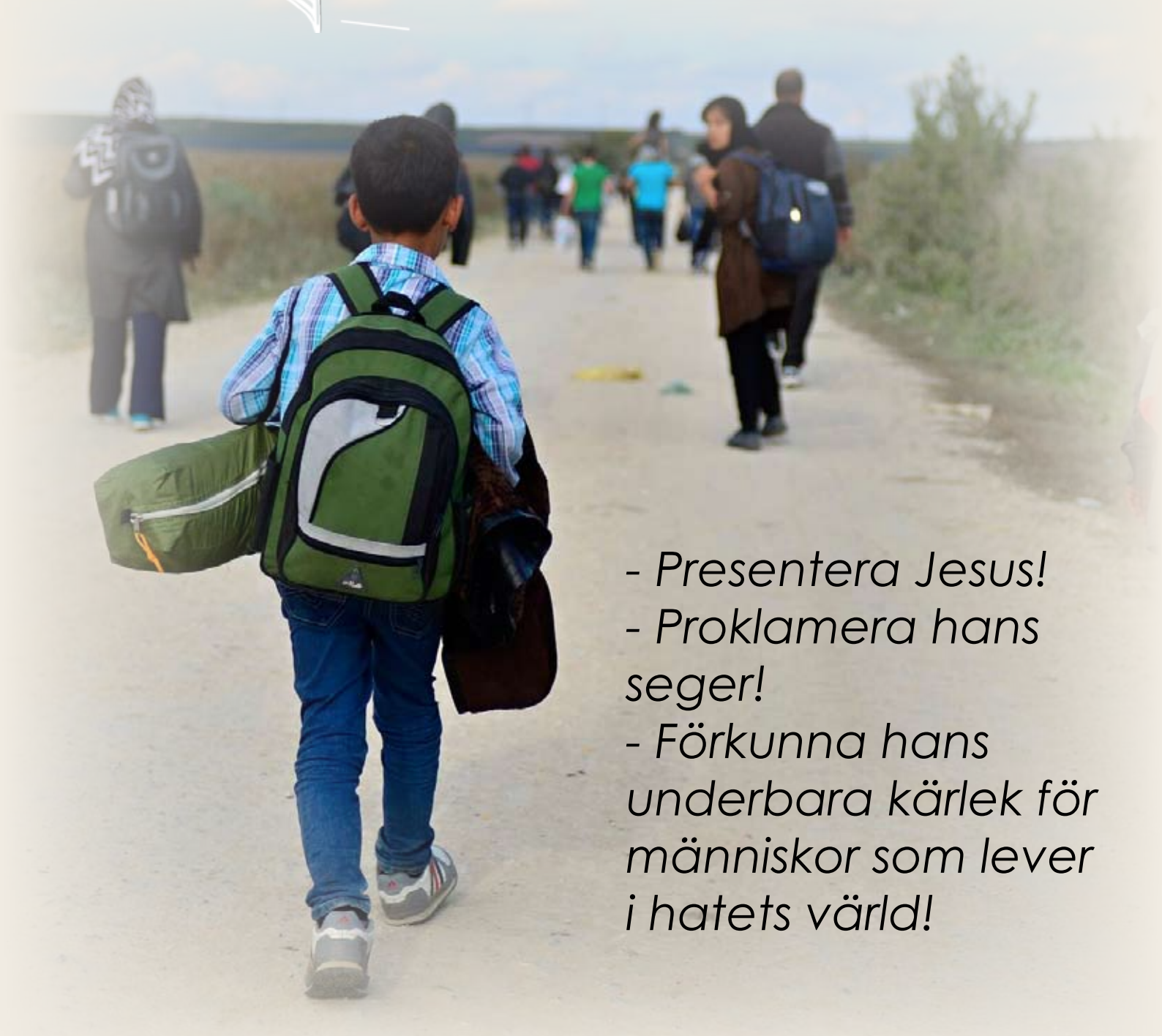

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

-
- Presentera Jesus!
 - Proklamera hans seger!
 - Förkunna hans underbara kärlek för människor som lever i hatets värld!

I detta nummer:

Epoken Bällsta - ledare av Berno Vidén, sid 4

Ett antikristligt system - predikan av Arne Imsen från 1988, sid 5

Vem är Jesus? - predikan av Michael Hafsahl, sid 9

Guds mångfaldiga visdom - bibelstudium av Paulus Eliasson, sid 16

Besök från Ukraina

Under några dagar i februari fick församlingen besök av tre bröder från Irpén i Ukraina. De är verksamma i en pingstförsamling med ursprung hos oregisterrade pingstvännar som förföljdes under sovjettiden. Maranataförsamlingen hade kontakt med dem redan innan Sovjets fall och med åren har det blivit många besök.

Presentation av de ukrainska bröderna:

Ivon Timoshenko arbetade i en fabrik när Sovjetunionen föll och all verksamhet upphörde. Tio tusen anställda blev arbetslösa. Ivon hade börjat söka Herren och bad nu intensivt till Gud om ett ingripande, och Gud hjälpte honom i den svåra situation han hamnat i.

Sergei Kovalchud var med i Afganistan då Sovjetunionen förde krig där. Av en händelse bytte han och en militärkollega plats där de satt i en stridsvagn. Strax därefter blev de beskjutna och kulorna för rakt förbi Sergei men den andre soldaten träffades och föll. Det gick 17 år innan Sergei sedan tog emot Jesus, och han är nu engagerad i många praktiska uppgifter i sin församlings arbete.

Vasily Muravitsky tillhör en stomme av troende som redan under Sovjettiden var tillsammans med vänner som under årtionden suttit i fängelse för sin tro. Vasilys mor fick en profetisk hälsning innan han föddes, om att hon skulle föda en son som skulle bli en Herrens tjänare. Han försökte komma undan den hälsningen, men Gud talade till honom i unga år, och han är idag föreståndare för församlingen i Irpén i Ukraina.

Jesus vill

Appell av Vasily Muravitsky:

Det ligger på mitt hjärta idag att dela ett ord från den heliga skrift, från Markus evangelium 4:35-41:

”På kvällen samma dag sade Jesus till sina lärjungar: ’Vi far över till andra sidan.’ De lämnade folket och tog med honom i båten som han var. Även andra båtar följde med. Då kom en stark stormvind, och vågorna slog in i båten så att den höll på att fyllas. Själv låg han i aktern på en dyna och sov. De väckte honom och sade: ’Mästare! Bryr du dig inte om att vi går under?’ Han vaknade och talade strängt till vinden och sade till sjön: ’Tig! Var tyst!’ Då lade sig vinden och det blev alldeles stilla. Han sade till dem: ’Varför är ni rädda? Har ni fortfarande ingen tro?’ Då greps de av stor fruktan och sade till varandra: ’Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder ju honom!’”

I lärjungarnas liv uppstod svårigheter. När de var på väg till andra sidan sjön möttes de av

en storm och vågorna slog in i båten. De ansträngde sig hårt med att försöka få vattnet ur båten, men stormen fortsatte. De trodde att de nu skulle gå under, och väckte Jesus. Han reste sig och sa till vinden och sjön att det skulle bli stilla – och det blev så. Det står att lärjungarna greps av stor fruktan, och sa: ”Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder ju honom!”

”Vår Herre
är med oss

Jo, han är den som ger frid, glädje, frälsning, evigt liv och befriar människor från onda andar och sjukdomar. Det är han som har väckt upp oss och han är densamme idag.

Även i mitt liv har det uppstått stormar och tvivel. Man kan bli rädd och besviken, och

Från vänster: Sergei Kovalchud, Ivon Timoshenko och Vasily Muravitsky. Hans Lindelöw till höger översätter till ryska som bröderna förstår även om deras modersmål är Ukrainska.

höra våra böner

försöker då att på det ena eller andra sättet själv ta sig ur en svår situation. Men lösningen

” Gud är inte likgiltig inför våra problem

är att istället åkalla Herren Jesus Kristus och be honom om hjälp - han som är barmhärtig och som ger den hjälp vi behöver. Han är alltid med oss när vi lämnar utrymme för honom i våra hjärtan.

För det första: David säger i Psalm 23:4 att ”även om jag vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag inget ont, för du är med mig”. Vår Herre är med oss, så må ingenting rubba oss från denna livets väg vi valt att gå. En person som drabbades av stora svårigheter talade till

Herren och frågade: ”Varför, Herre, är du inte med mig?” Herren svarade: ”När du har det som svårast så bär jag dig i mina händer. Ja, jag bär dig genom denna svåra tid.”

För det andra: Gud är inte likgiltig inför våra problem. Han har omsorg om oss. När vi läser Matteus evangelium 6:25 så står det att Gud tänker på markens liljor och kläder dem, och han föder himmelens fåglar så att de inte ska behöva hungra. Hur mycket mer ska han då inte

” Han är den som tar ansvar för allt

ha omsorg om oss? En gång var jag på ett bönemöte i ett samhälle. Det var under 90-talet. I vårt land gick vi igenom stora svårigheter när

fabrikerna stängdes ner och det inte fanns något arbete. Jag böjde knä i ett bönemöte, och då talade Gud till mitt hjärta och sa att jag efter bönemötet skulle säga till alla som fanns där, att den som hade potatis,

” Han är den som vill höra vår bön

konserver eller något annat hemma, skulle ta det med sig. Flera tog med sig mat då vi kom tillsammans, och så sa Herren att vi skulle ge detta till några familjer. Jag minns när vi kom hem till en änka. Hon berättade att hon just denna dag hade ätit sina sista potatisar. Då hon fick den mat vi hade med oss började hon att gråta och prisa Gud. Gud kommer inte försent. Herren hjälper oss i prövningen och har omsorg om oss.

För det tredje: Han är den som tar ansvar för allt. Jesus reste sig, uttalade ett ord och havet blev stilla.

Då Lasarus blev sjuk och dog blev Jesus ditkallad. Man sa då till Jesus att Lasarus hade varit död i fyra dagar redan och att han luktade. Men Jesus sa: ”Lasarus, kom ut!” Då kom han ut från graven.

Ja, Jesus tar ansvar för allt. Han sa till Simon Petrus att han skulle kasta ut nätet i sjön. Gud såg då till att han fick upp en fisk som hade ett guldmynt i sig, som sedan kunde användas för att betala

skatt. Herren Jesus tar ansvar och han kan hjälpa oss att få fisk ur havet.

För det fjärde: Han är den som vill höra vår bön. Jesus undervisade om dagen, och om natten bad han. Han gav oss förebilder hur vi borde umgås med Gud i bön. I bergspredikan sa Jesus: ”Bed och ni ska få, sök och ni ska finna, klappa på och det ska öppnas.” I Jeremias bok 33:3 står det: ”Ropa till mig så ska jag svara dig.”

Herren vill höra vår bön, och han vill svara på våra frågor. En gång då han gick vägen fram såg han en blind

” Han har omsorg om oss och allt är möjligt för honom

man sitta vid vägen. Denne kastade av sig sin mantel och ropade: ”Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!” Då Jesus frågade honom vad han ville så bad han om att få sin syn. ”Ha din syn”, svarade Jesus.

Idag frågar Jesus oss om vad vi vill. Han är redo att besvara vår bön. Han har omsorg om oss och allt är möjligt för honom. Han vill höra våra böner så att han ska kunna svara.

Må Gud välsigna var och en. ■

Epoken Bällsta

Text: Berno Vidén

Det har varit en dramatisk vecka på Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma.

Den 8 mars i år stängdes församlingens hotell. Brandmyndigheterna bedömer att byggnadens larmcentral inte är tillräckligt funktionell. Det tillsammans med ytterligare några anmärkningar som vi haft uppe till diskussion sedan april 2017 ledde till beslutet.

Sedan 1987 har Maranataförsamlingen i Stockholm funnits i Bromma. En stomme i arbetet har under alla år varit Pilgrimshem hotell, en plats där många gäster haft sin tillflykt kortare eller längre perioder.

En starkt bidragande orsak till att vi inte är beredda på att gå med på brandmyndigheternas nya krav är att församlingen snart måste lämna Bällsta. Hela området där vi har våra lokaler ska exploateras i ett projekt som bland annat omfattar drygt 2 000 lägenheter. På den tomt där församlingens missionscenter ligger planeras för en skola med plats för 900 elever. Inriktningsbeslutet till projektet, allmänt kallat Solvallastaden, togs av Exploateringsnämnden i Stockholms stadshus den 7 mars i år.

Parallellt har Stockholms stad sagt upp församlingens hyresavtal till villkorsförändring, där ett av villkoren är en för församlingen oacceptabelt kort hyrestid, nämligen 12 månader. Att församlingens hotell under sådana villkor samtidigt tvingas att göra dyra investeringar för att tillåtas fortsätta bedriva hotellverksamhet är orimligt. Samtidigt är gästernas säkerhet av högsta prioritet och brandsäkerheten får aldrig brista. På grund av dessa omständigheter har vi valt att stänga ner hotellet permanent på Bällsta.

Pilgrimshem hotell har under alla år vi varit på Bällsta varit församlingens primära inkomstkälla. Det har finansierat stora delar av verksamheten i Sverige och missionsarbetet i Dominikanska republiken och Haiti.

Stängningen innebär förändrade förutsättningar för olika åtaganden vi har på missionsfältet. Exempelvis betalar vi 16 lärares löner i en skola i Haiti vilket garanterar 600 barn fri skolgång. Ett annat stort åtagande är den dagliga frukostserveringen för 120 barn i Batey Palavé, Dominikanska republiken. Det är också många kroniskt sjuka människor som får regelbundet ekonomiskt stöd i Palavé och Las Palmas, de områden där vi främst arbetar. Exempelvis hjälper vi

Emanuel, en 16-årig pojke, som lider av en svår blodsjukdom, sicklecellanemi. Han behöver ständig medicinering och även genomgå blodbyten ibland.

Församlingen har flera återkommande gåvogivare vilket vi är mycket tack-samma för.

Vår målsättning är att även i framtiden arbeta med denna viktiga mission, varför vi vädjar om fortsatt hjälp i förbön och gåvor till missionen.

Allt vi gör här i tiden är timligt och begränsat. Epoken Bällsta, de decennier församlingen varit i den gamla Bällstatalundsskolan, skönjer sitt slut. Ännu vet vi dock inte med säkerhet hur lång tid vi blir kvar på platsen, men vad som än händer blickar vi framåt mot nya spännande utmaningar. Uppdraget vi fått av vår Herre och uppdragsgivare har i alla lägen högsta prioritet.

Ett stort böneämne idag är att församlingen hittar en ny plats i Stockholm med omnejd där vi kan fortsätta att vara ett missionscenter dit människor kan komma och möta en levande gemenskap av syskon som älskar Jesus.

Tiden är kort - Jesus kommer snart!

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS

Bällstavägen 100, Bromma

info@maranata.se

www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Lagstiftningens mål: Ett antikristligt system

Predikan av Arne Imsen,
från MR nr 1 1988

För trettio år sedan var Maranataförsamlingen på väg att skoningslöst kastas ut från Bällstalundsskolan i Bromma. Stockholms politiker hade då beslutat i kommunfullmäktige att det köpeavtal som församlingen framförhandlat med Fastighetskontorets tjänstemän inte skulle godkännas. Orsaken var församlingens åsikter, vilket öppet basunerades ut i fullmäktigemötet. Dåvarande opposition konstaterade att:

”Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer – nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej. Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt.”

Maranataförsamlingen har under hela sin snart 60-åriga historia frimodigt fått vara ett väckelserop i frågor rörande den kristnes förhållande till, och lojalitet gentemot det omgivande samhället. Exempelvis tog Arne Imsen redan tidigt under 60-talet grundligt upp frågan om statsbidrag och varnade för vilka styreffekter det skulle komma att få på församlingarnas verksamhet. Det tog inte lång tid innan flera samfund och missionsorgan satt fast i bidragsfällan. Ett annat område har handlat om kampen mot den homosexuella rörelsens förödande framfart i skolorna och inom lagstiftningens område. Under tidigt 80-tal skedde många direkta sammandrabbningar orsakat av att församlingen med profetisk skärpa avslöjade rörelsens dolda agendor, vilka vi med facit i hand ser ha gått i uppfyllelse. Med direkta pöbelhopar stormade RFSL-anhängare Maranataförsamlingens möten på olika platser vilket ledde till att lokaluthyrare skrämdes från att upplåta lokaler. Sådana och andra åsiktsfrågor stod i centrum då Stockholms stad beslutade att negligera Maranataförsamlingens rättigheter. En liten församlings bibliskt förankrade åsikter var för mycket för stadens politiker.

Nu har det gått trettio år sedan hotet om vräkning från Bällsta förelåg. Gud råder och hans väg med församlingen var en annan än den Stockholms stads politiker såg framför sig. Församlingen fick ett 20-årigt hyresavtal med villkor ”som om vore man ägare”. Bällsta missionscenter har nu under mer än trettio år fått vara till stor välsignelse och hjälp för många människor. Tack vare mångas böner och uppoffrande arbete har den vision som drev Bällstas pionjärer, blivit till förverkligad och fruktbärande mission både i Sverige och på det yttre fältet.

I det här numret av Midnattsropet publicerar vi en principiellt viktig predikan som Arne Imsen höll hösten 1988, då kommunen öppet bedrev förföljelse mot församlingen. ”En femma och en spark i baken” var vad Vänsterpartiets politiker var villiga att ge som ersättning för ”Gamla Bro”, de lokaler församlingen tidigare haft i Stockholms innerstad. Predikan lyfter fram och avslöjar metoder som idag blivit alltmer vanliga inom svensk lagstiftning med syftet att fostra fram rätt åsikter hos medborgarna.

Staten använder lagstiftningen som instrument för att verka fram politiska mål. Den vill genom lagen tvinga fram en politisk ideologi som alla ska anpassa sig till – ett antikristligt system.

Detta antikristliga system använder också religionen för att med dess hjälp beröva oss friheten. Inte genom att förbjuda oss att utöva religionen, utan genom att förstatliga den och ge dess utövare subventioner.

Problemet blir i det stadiet inte vad som står i lagen, utan vilka attityder subventionerna verkar fram. Istället för att bevara sin frihet, blir församlingarna anpassade till ett subventionssystem som gör att man kommer i beroendeställning till staten.

Vi låter ofta saker och ting hända, som egentligen är fruktansvärt förödande. Eftersom vi inte reagerar på ett sant och sunt sätt, så undermineras ständigt rättssäkerheten. Allt fler människor blir rättslösa, de tystas ned och man vågar inte opponera sig. Detta för med sig att vild-djursliknande krafter får fria möjligheter att operera. Det finns ett annat problem, nästan ännu farligare. Det är när en stat gör sken av att vara något den egentligen inte är. Samhället åberopar demokrati, sin pluralism eller andra humanistiska värden. Dessa ideologier flyttar fram sina positioner så att myndigheterna får allt större möjligheter att kontrollera medborgarna. Detta tar sig uttryck i lagar utan preciserade regler, som ger tjänstemännen möjligheter att manipulera. Och detta sätter så småningom hela rättsordningen ur funktion. Medborgarna har redan funnit sig i att ”det som sker är bäst för oss”.

Rättsskyddet underminerat

Den politiska eller offentliga makten har myndighet att köra över medborgarnas rätt. Om den är maktarrogant och nonchalerar vissa medborgargrupper rätt och handlar diskriminerande eller favoriserande, beroende på vilken gruppen är, så har den förfördelade i alla fall möjlighet att överklaga de beslut man

konformistiskt. Det yttersta resultatet av denna lagstiftning är attitydförändringar som framtingas därför att medborgarna blir skräckslagna, förvirrade och osäkra. Detta banar väg för en total social kontroll. Dessa lagar kommer självklart inte att drabba de stora grupperna, som redan är avtrubbade och vunna, exempelvis socialdemokrater, folkpartister eller

Detta föraktar man nu.

Lägg märke till hur man försöker vara försiktig. Om det finns andliga minoriteter, som inte vill anpassa sig till den nya lagstiftningen, så kommer man att se till att ingen betraktas som martyr. De som bryter lagen får inte bli hjältar på något vis. Tvärtom, de måste idiotförklaras, och det på ett sådant sätt att de aldrig kan uppfattas som martyrer. Där märker vi den kvalificerade fräckheten. Medborgarna får hjälp att övervinna sina inre reservationer eller sympatier med de människor som blir utsatta för övergrepp. Man gör alltså lagar som hindrar grupper av människor att fungera enligt sin övertygelse, och ser till att de på intet sätt kan bli martyrer inför den allmänna opinionen. Uppfattas de som martyrer, blir de nämligen ännu farligare.

Det där resonemanget måste vi, som Jesu lärjungar, övervinna. Ingen av oss vill spela martyr – men vi är ju martyrer! Det martyrskapet har tilldelats oss av dem som beslutat och lagstiftat stick i stäv mot Guds Ord. Bakom deras handlingsmönster ligger i första hand ett gammalt hat mot Jesus Kristus, den Smorde. Det är inte uttryck för antipati mot eller sympati för någon grupp; det är ett konsekvent uttryck för det gamla hatet mot den Smorde, och man vill till varje pris förhindra att han verkar i samtiden, samtidigt som man gärna vill ha de goda resultat som kristendomen åstadkommit där den fått verka.

Martyriet

I Stockholms stadshus, den 7 december 1987, sa en av ledamöterna så här: "Vi kan inte utsätta Maranata för juridisk misshandel; för de har rätt, och vi kan inte beröva dem rätten." Problemet var inte att det vore genant för staden att göra sig skyldig till detta övergrepp, utan han säger: "Vi måste till varje pris förhindra att de blir martyrer." Detta sades alltså rakt ut i kommunfullmäktiges sammanträde. Ledamoten kallade behandlingen "juridisk förföljelse". Det är helt uppenbart att alla förföljda människor är martyrer. Man kan ju vara martyr för en politisk idé skull – en politisk martyr. Eller så kan man vara martyr för sin tro på Herren Jesus Kristus.

Fullmäktige vill försöka rentvå sig eller bedöva sitt samvete genom att suggerera fram föreställningen om att dem de förföljer inte är martyrer. Men då bedrar de sig. Förr eller senare kommer de förföljda

En del av de här lagarna har ingen laga funktion, utan är instrument för att påtvinga medborgarna en majoritetsbeslutad ideologi. De har den pedagogiska funktionen att uppfostra medborgarna till de attityder som man väntar sig att denna ideologi ska resultera i.

drabbas av till domstolarna. Då har man alltså ett rättsskydd. Men om det här rättsskyddet äventyras därigenom att lagarna är opreciserade, ger det möjlighet för domstolen att manipulera och ger åt tjänstemännen rum för deras godtycke. Antipati eller sympati, fenomen som är så vanliga i tiden, kan slå igenom, och de domar som fälls saknar alltså objektiva bedömningar som man förväntar sig av en domstol.

Social kontroll

Det är förvånande att föräldrarna inte förstått den här farliga situationen, med tanke på föräldrarätten. Agalagen är ju långt mera allvarlig än man vill göra sken av. Man säger att det är en modelag, och det är den ju, med tanke på att den hör tiden till. Och som tidsfenomen är den ju fruktansvärt allvarlig. Så har vi antidiskrimineringslagen, angiverilagen, och en hel del andra lagar, som prackar på oss åsikter. En del av de här lagarna har ingen laga funktion, utan är instrument för att påtvinga medborgarna en majoritetsbeslutad ideologi. De har den pedagogiska funktionen att uppfostra medborgarna till de attityder som man väntar sig att denna ideologi ska resultera i.

Lagarna är alltså inte till för att skydda medborgarna, utan används som ett politiskt instrument för att främja avancerade politiska mål. Detta verkar likriktande,

konservativa, nykterhetsrörelsen eller frikyrkorörelsen. De som i det etablerade samhället lever sitt liv i symbios med staten och gjort sig helt beroende av statliga subventioner för sin existens, kommer inte att drabbas av dessa lagar.

Lagstiftningens offer

Det hände precis motsvarande på 1800-talet. Statskyrkan riskerade inte att drabbas av religionsfrihetslagarna. Religionsfriheten existerade för statskyrkan, och det var först när man bröt mot det statskyrkliga systemet och mot konventionelplakatet som man fick problem. Det var alltså inte statskyrkan och prästerna som drabbades. Dessa var exponenter för denna lagstiftning. Offren var de människor som inte underordnade sig statliga direktiv eller inte accepterade konformistiska tendenser. Detta gällde statliga direktiv i fundamentala frågor som hade med tro och uppfostran att göra. De bröt lagarna utifrån sitt samvetes övertygelse.

I vår tid har vi lärt oss förakta de urkristna teserna som stått som en brinnande eld över de kämpande människornas liv, och som blivit heliga beslut då de sagt att man måste lyda Gud mer än människor. Det var en helig princip att aldrig underkasta sig några påbud och statliga direktiv eller ängslas för kejsarens påbud och böja knä för någon annan än Herren Jesus Kristus.

att tilldelas martyrnas krona. Det sköter vare sig stadsfullmäktige eller någon annan dödlig om, utan ingen mindre än martyrnas Herre. Han har lett oss in i det här martyrskapet. Vi är martyrer och ska inte heller skämmas för att lida för sanningen och rätten. Det gäller att inte bli lurade av de fräcka metoderna att försöka beröva oss rätten att verka. Vi har försatts i denna position genom att vägra samverka till orättfärdiga lagar eller handlingar inom olika områden, och blir farliga i den mån vi vill gå in under detta martyrium. Men man blir lätt offer för en allmän inställning, och en del av hela det förljugna samhället.

Det är mycket viktigt att avslöja denna styrning, eftersom här ligger fundamentet för vårt sociala liv. När vi tar ställning i vissa frågor, måste vi veta varför vi väljer att avvika från vad lagen säger. Är det tillfälligheter och utslag av olust, eller finns ett sakligt underlag för vårt ställningstagande?

Denna problematik måste få sin lösning. Kan jag bevara min kristna identitet om jag är solidarisk med samhället i alla frågor? Kan jag vara trogen min Herre om jag accepterar och solidariserar mig med det eller det?

Sveket

Pingstväckelsen har hjälpt oss att komma bort ifrån aktuella frågor genom att istället låta oss tala i tungor. De har lagt frälsningen på ett sådant plan, att vi aldrig någon gång har utmanats att ta itu med våra relationer till exempelvis den statliga makten. Man har lotsat oss förbi denna problematik genom salvelsefulla möten och predikningar om en frälsning, som mer handlar om våra inre känslor, än den yttre verklighet vi har att leva i. Man har blundat för problemen och valt att höja fingret när någon ställt frågor om värnplikten och skatteplikten, och sagt att vi ska vara överheten underdånig.

Därmed har man nonchalerat de viktiga frågorna som har med medborgarens rättigheter och skyldigheter att göra. Det finns inget som är så svårt och plågsamt som att uppleva främlingsskapet på den här punkten. Helt plötsligt upptäcker man att det samhälle man betraktar som sitt eget fosterland, dömer tron och också livsstilen som brottslig. Den som blir kriminaliserad, får inte martyriets välsignelser. Tvärtom, man använder situationen som ett vapen emot den som protesterar. Prästerna träder fram och

citerar Paulus ord som ett gissel för att göra livet om möjligt ännu svårare med ett ännu djupare lidande.

Lidande trossyskon

Jag kan inte låta bli att tänka på alla nådessyskon som har suttit i fängelse och arbetsläger, och fortfarande gör det i denna tid, just därför att de valt att följa Lammet. Det finns de som suttit fängslade i tio, femton och tjugo år för att de vägrar acceptera förbudet att undervisa barnen om sin tro. De har vägrat underlåta verka för att den tro de själva har, fortplantas till kommande generationer. De har brutit dessa lagar, och undervisat sina barn. Barnen har berövats dem, och själva har de blivit skickade till arbetsläger. Det finns de som knappast sett sin familj. De tillbringar sin tid i fängelse, stämplade som statsfientliga element och förrädare.

Därför kan jag inte förstå att vi, när vi sett detta vilddjur tillsammans med skökokristendomen åstadkomma djupa lidanden för våra bröder, kan ta våra relationer till rättsstaten så lättsinnigt. Unga män har suttit i fängelse många år, därför

kristendomens stöd. Man behöver inte använda fängelser. Det svenska sättet är effektivare. Man förvandlar hela nationen till ett fängelse. Den sociala kontrollen är så total att man hela tiden kan kontrollera vad människor gör, vad de ska göra, och hur de ska göra det. Man vet att barnen är på daghemmet, föräldrarna i förvärvslivet, föreningslivet, privata sektorn. Om alla förutsättningar till ett normalt och naturligt liv på detta sätt torpederas, och man skapar samlevnadsformer och mönster som har fängelsets effekter, då behöver man inte institutionerna. Då har man skapat psykologiska och sociala förutsättningar att kontrollera och bevaka medborgarna, och styra dem exakt dit man vill.

Slutresultatet blir ett kaos och ett helvete, vilket det också blir för Babylon. Det som byggts under årtusenden av allt mänskligheten förmår av resurser, störtar samman på en enda dag. Då ljuset faller över detta lögnaktiga system kan det inte överleva. Detta ljus har församlingen som sin uppgift att förmedla, och just därför är församlingen så farlig. Den måste beivras, bekämpas, isoleras och omöjliggöras

att de vägrar bära vapen. De har blivit berövade alla möjligheter till utbildning och familjebildning på ett normalt sätt.

Nationellt fängelse

Vi behöver inte fara till en diktaturstat för att hitta sådana här exempel. Den svenska staten är mycket farligare än någon annan på jorden, därför att allt sker på ett så sofistikerat sätt, och med den officiella

av kontrollapparaten.

Unga människor ger sig ut i livet och kämpar för sin karriär. Man gör sken av att om man löser de materiella frågorna, så har vi ett välfärdssamhälle. Men alla känner i själva atmosfären att själen är förlorad, och det mänskliga värdet har devalverats. Man upptäcker att arten är uttraderad. Man har alla psykologiska medel som appellerar till instinkterna, och lovar människan trygghet; trygghet i

samhället, på arbetsplatsen och i hemmet. Man får försäkringar av olika slag som gör att man inte behöver vara orolig för sjukdom och handikapp.

Allt detta är ju ingenting annat än lockbete för att göra oss till effektiva produktionsfaktorer och instrument för det samhälle som måste formas av ett formbart material. Av människor som aldrig lärt sig tänka självständigt, inte lärt sig protestera, pröva ting inför Guds Ord, som inte vet vad bön är och lever instängda i samtiden utan möjlighet att se framåt eller bakåt. Utan historiskt och profetiskt perspektiv.

Den kristnes kval

Den som har upptäckt hur man försöker bedra skarorna med sken av att de är fria och bor i en demokrati och rättsstat, får räkna med att bära en ångest som aldrig tar slut förrän han slutförlossas. Jesu lärjunge får kval som är så fruktansvärda att han ibland tror sig vara sinnessjuk, därför att han inte kan anpassa sig till det här underbara samhället. En sann kristen kan inte vara solidarisk med de idéer han erbjuds. Han erbjuds engagemang för att inte hinna med att bedja och ta hand om sin själs angelägenheter och skaffa sann kunskap. Fartblinda drar folkmassorna vidare, tills den stora kollisionen kommer.

Minoritetstänkandet kan bli ett komplex, så att man låter sig bombarderas av det här resonemanget: "Kan ni, som är så få, ha rätt?" Vem har rätt? Det verkar som om det vore självklart att massan alltid har rätt och ska respekteras. Nu vet vi av historiens vittnesbörd och bibelns ord att så inte är fallet. De som har makten, har vanligtvis inte rätt i den här typen av konflikter.

I Apostlagärningarna 16 läser vi hur Paulus åberopade sina lagfästa, mänskliga rättigheter när domarna hade låtit gisslat honom. Han frågade om det var tillåtet att gissla romerska medborgare utan dom och rannsakan. Det vore den enklaste sak i världen för Gud att sända en räddande ängel. Men så gick det faktiskt inte till. Paulus fick åberopa sina mänskliga rättigheter.

Vilka hade rätt, när man överföll Paulus och Silas? Var det myndigheterna? Nej, Paulus och Silas med sitt romerska medborgarskap hade rätt. De hade inte kvalificerat sig för straff. Makthavarna gjorde sig skyldiga till maktmissbruk och övergrepp, som så ofta sker.

**I vår tid har vi
lärt oss förakta
de urkristna te-
serna som stått
som en brin-
nande eld över
de kämpande
människornas
liv, och som bli-
vit heliga beslut
då de sagt att
man måste lyda
Gud mer än män-
niskor.**

Hur kan detta ske, medan opinionen är tyst? Varför säger inte tidningen Dagen något i dessa dagar? Och Broderskap? Varför tar man inte upp den mycket viktiga frågan om rättssäkerhet? Det beror naturligtvis på att nämnda organ är insyltade, och utgör en del av den arm som berövar grupper av människor deras rätt.

Staten befaller att du ska göra så, och Guds Ord lär så. Vad är rätt och rättfärdigt? Men det är inte bara en fråga om rätten och rättfärdigheten; det är också fråga om friheten. Lagstiftningen ska garantera mig rätten. Den ska vara skyddet mot makten. Men om makten kör över rätten, då hamnar vi i den totalitära situation då lagstiftningen blir ett instrument för makten istället för ett skydd för individen. Och det ser vi idag.

Man har nästan en känsla av att staten är rädd för medborgarna. Man har gjort lagen till ett instrument; inte för att skydda medborgarna, men för att värna sig emot dem. Därför får lagarna funktionen att skydda och försvara byråkratin, tjänstemännen och de statliga organen gentemot medborgarna. Det är en fruktansvärd utveckling, men människorna hör inte, ser inte, uppfattar inte.

Det finns ett annat problem i sam-

manhanget: Om det nu är så att staten tagit lagstiftningen som instrument för att verka fram politiska mål; exempelvis bygga ett socialistiskt samhälle – alltså genom lagen tvinga fram en politisk ideologi som alla ska anpassa sig till; ett konformistiskt samhälle utan avvikelser – då förstår vi att det här inte bara handlar om vissa avarter, utan om ett antikristligt system.

Detta antikristliga system begränsar sig då inte till att se politiska resultat, utan använder också religionen för att med dess hjälp beröva oss friheten. Friheten går inte förlorad därigenom att man förbjuder oss utöva vår religion, tvärtom; genom att man förstatligar religionen och ger religionens utövare subventioner. Det kan tyckas innebära att de får maximal frihet, men i realiteten innebär det att man hakar fast hela den kristna verksamheten vid subventionerna – och därmed är den bunden.

Problemet blir inte i det stadiet vad som står i lagen, utan vilka attityder subventionerna verkar fram. Istället för att bevara sin frihet mot staten, blir man anpassad till ett subventionssystem som gör att man kommer i beroendeställning till staten.

När detta beroende har växt fram, kommer det som är så typiskt i detta sammanhang att göra sig märkbart, nämligen självcensuren. Det avgörande är alltså inte vad som står skrivet i lagarna, utan den praxis som utvecklas och som man anpassar sig till. Man censurerar sig själv och sin verksamhet utifrån denna praxis och dess ramar.

Därmed har man förlorat sin frihet, ty också våra motståndare är så pass väl informerade att de vet var gränserna för vår frihet går. De arbetar inom dessa gränser, och leder kristenheten vidare. Kristenheten, som är rädd om sin image, bevakar sin policy och ömmar för subventioner, utan att de förmår höja en röst till protest.

Kommer inte Gud oss till hjälp här, så att vi blir frimodiga och vågar tala, då är vi delaktiga i kristenhetens försyndelser. Här måste det bli ett uppbrott som inte ligger på det verbala planet. Ett uppbrott som slår igenom i hela vårt liv, på alla områden. ■

Vem är Jesus?

går, det vet ni. Den vägen som
5 Thomas sade: "Herre, vi vet inte
vart du går. Hur kan vi då känna
vägen?" 6 Jesus sade till honom: "Jag
är vägen och sanningen och livet.
Ingen kommer till Fadern utom ge-
nom mig." 7 Om ni har lärt känna
mig, skall ni också lära känna min
Fader. Han som känner ni ho-

"sanningen"
inte kan ta
någon inte o-
känner ho-
hos er och
inte lärt
komma ti-
världen

Text: Michael Hafsahl

Jesus presenterade sig själv vid ett tillfälle återopande sin exklusivitet. Han proklamerade: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh 14:6). Det är ett påstående som har attackerats av väldigt många och på många sätt genom alla tidsåldrar. Alla religionsstiftare har på sina sätt kommit med påståenden om att vara, eller i alla fall att man har kunskap om, den rätta vägen till salighet för människan. Till och med inom kristenheten finns olika uppfattningar om vem Jesus är, eller om han är den enda vägen.

En modern uppfattning är att alla vägar leder till Gud: Jesus är en väg, Allah en andra, Buddha en tredje och så vidare. Det är ett falskt evangelium, ett ormens evangelium i repris: "Har Gud verkligen sagt?" Gud hade sagt: "Du kan äta fritt av alla träd i lustgården, men av trädet med kunskap om gott och ont ska du inte äta, för den dag du äter av det ska du döden dö (1 Mos 2:16). Ormen kommer med ett falskt evangelium: "Ni ska visst inte dö! Men Gud vet att den dag ni äter av den kommer era ögon att öppnas, och ni blir som Gud med kunskap om gott och ont" (2 Mos 3:4-5). Det är första gången män-

niskan lockas bort från Gud och bedras till att synda. Bedrägeriet är detsamma i dag; har Jesus verkligen sagt att han är den enda vägen till Gud? Man menar att det finns en hel mängd vägar till Gud, att var och en blir salig på sin egen tro, och att Jesus är en av många vägar till Fadern. Men Jesus proklamerar om sig själv, och det går inte att missuppfatta: "Jag är vägen, sanningen och livet!"

"Jag är vägen", det vill säga, den enda vägen! Inte en av många vägar till Gud. Det finns en absolut exklusivitet i Jesu påstående. "Jag är vägen ... ingen kommer till Fadern utom genom mig." Jesus som vägen, kallar oss att efterfölja honom. Han har gått före. "Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi därför frimodigt gå in i det allra heligaste på den nya och levande väg som han öppnat för oss genom förhänget, det vill säga sin kropp (Heb 10:19-20).

"Jag är sanningen." Här möter vi igen samma krav på exklusivitet. Alla andra så kallade sanningar utesluts. Jesus är den enda sanningen, ja, sanningen personifierad! När Jesus står framför sin domare, Pontius Pilatus, i en ytterst summarisk

rättegång, så frågar Pilatus Jesus: "Vad är sanning?" Pilatus hade själva sanningen precis framför sig, och ställer frågan: "Vad är sanning?" Det är fel fråga. Frågan är inte: "Vad är sanning?" Frågan är: "Vem är sanningen?" Och svaret är: "Det är Jesus!"

"Jag är livet!" Vilken proklamation! För människan som söker efter mening med livet är svaret: Det är att leva i Kristus! Söker man efter livet med stort L, det eviga livet, så är svaret Kristus! Söker man efter livet som inte är under fördömmelsen, då finns det bara en enda väg, och det är att komma in i Kristus. "Så finns nu ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus" (Rom 8:1). Frälsningen är ett fantastiskt erbjudande

vi får genom Jesus Kristus. Det ger möjlighet för en förlorad människa att bli frigjord från fördömelse, mörker och hopplöshet. Frälsningen innebär att bli tagen ut ur hopplöshet, mörker och förtvivlan; bort från syndens herravälde och dess slaveri, för att i stället få komma till Kristus Jesus. Ja, faktiskt är det ännu större: vi får komma in i Kristus. ”Ni har ju dött, och ert liv är dolt med Kristus i Gud. När Kristus träder fram, han som är vårt liv, då ska också ni träda fram i härlighet tillsammans med honom (Kol 3:3-4). Frälsningen står och faller med att få komma in i Jesus.

Nu har vi kommit till huvudpunkten. Om en opånyttfödd människa ska få rätt uppfattning om vad frälsning innebär, så måste trons upphovsman och fullkomnare presenteras på ett äkta och fullödigt sätt. Inte som en av många vägar till Gud, utan som den enda vägen, den enda möjligheten och det enda sättet till räddning. Det är där kampen står i dag och det är där vi måste vara tydliga. Proklamera Jesus som den enda vägen till frälsning. Det finns så många som vill detronisera Jesus och ta hans plats. Det finns så många läror och synsätt, och allt färre förstår, eller vill förstå, vem Jesus är och vad det innebär att vara i Jesus Kristus.

En populär uppfattning är att Jesus var en vanlig god och anorlunda människa. Han var en ledare, en filosof som förmedlade sanning. Många beundrar honom som lärare och människa. Jag har läst profana bedömanden i vetenskapliga tidskrifter om vilka människor som har haft störst betydelse för mänskligheten, och ofta tronar Jesus överst på listan. Han som dog så tragiskt på ett kors, denne martyr. Man kan gärna tro på denna goda människa och följa hans lära, men det är ett djävulens evangelium. Djävulen vill gärna förleda människan med detta fina budskap om Jesus: ”Ja, han var god, låt oss efterfölja hans lära. Låt oss studera hans undervisning. Låt oss beundra hans personlighet.”

Tror man på ett sådant evangelium så kan man för det första omöjligt ha läst bibelns presentation av Jesus. Skriften poängterar gång på gång hans gudomlighet. Jesus är Gud, från evighet till evighet! För det andra så var Jesu död ingen martyrdöd – den var ett offer. Han offrade sig själv, för att vi skulle få liv! Och för det tredje så handlar vår förkunnelse inte i

första hand om Jesu lära, även om den är fantastisk och helt utan motstycke i historien. Vårt evangelium är Jesus Kristus, honom som korsfäst och uppstånden från de döda! Det är evangelium! Evangelium är budskapet om att genom Jesu död får vi liv. Genom hans sår är vi helade!

Det finns andra, så kallade kristna riktningar som kommer med andra påståenden om Jesus. Man menar till exempel att han liksom vi, kunde synda, men att han stod emot frestelsen och förmådde att uppfylla lagen, och när han dog var han en syndfri människa. En sådan lära måste ovillkorligt leda människan in i trældom. Det säger oss att om Jesus klarade att leva syndfritt så kan vi också uppfylla lagen. Det blir resultatet av en sådan teologi. Den leder människan in i trældom under lagen, men människan kan aldrig uppfylla lagen, det är en omöjlighet. Lagen är inte en av många vägar till Gud.

Vad menar han egentligen? Det finns ju så mycket tro, människor tror på det ena och det andra. Det finns till och med de som tror att de inte tror. De kallar sig ateister, de som tror att det inte finns någon Gud. Sedan finns det humanister som tror på det goda i människan. Det är en bräcklig tro. Andra tror på Allah, Buddha, Österns mystik och så vidare. Det finns alltså väldigt mycket tro. Vad menar då Jesus? Hans fråga gäller om han ska finna någon sann tro? Tron på honom som är vägen, sanningen och livet. När vi förkunnar evangelium är det av största vikt att vi presenterar den Kristusbild – den Jesus – som bibeln presenterar, att vi kämpar för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga!

Jag blir alltid välsignad när jag läser bibelns beskrivning av Jesus. Paulus beskriver honom i Filipperbrevets andra kapitel: ”Han var till i Guds gestalt.” Paulus

Är Kristuspresentationen fel leder det ofrånkomligt fram till ett perverterat och falskt evangelium, som för oss in i trældom och inte till Guds barns härliga frihet.

Lagens uppgift är att visa oss vårt behov av Jesus Kristus, Guds son, den vägen som Gud har pekat på. Han som är vägen, sanningen och livet! Jesus kunde inte synda, det var och är en omöjlighet. Försoningen i Jesus Kristus är garanterad från evighet. Den hör till Guds eviga rådslut. Jesus är Lammets som blev slaktat, innan världens grund var lagd. Han är från evighet – till evighet!

Vilken Kristusbild vi presenterar är alltså av största vikt. Är Kristuspresentationen fel leder det ofrånkomligt fram till ett perverterat och falskt evangelium, som för oss in i trældom och inte till Guds barns härliga frihet. Jesus ställde vid ett tillfälle frågan: ”Ska Människosonen finna tro här på jorden när han kommer?”

tar oss här ut ur tiden och in i evigheten, då när Jesus ”var till i Guds gestalt”. När Paulus avslutar sin Kristuspresentation är han tillbaka i evigheten igen. Han börjar med Jesus i härlighet och avslutar med Jesus i härlighet.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud! Han är Gud från evighet. Jesus är inte skapad någon gång i historien. Han vittnar om sig själv: ”Jag är, innan Abraham fanns!” Alltid nutid, i går i dag och till evig tid! När Jesus beder sin översteprästerliga bön vänder han sig till Fadern och säger: ”Far, förhärliga nu mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till” (Joh 17:5). Han är alltså Gud från evighet.

Paulus talar om en förutttillvaro: "Han var till i Guds gestalt men räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte" (v.6). Hans härlighet var inte ett segerbyte. Det var ingen position han hade kämpat sig till. Jesus är Gud av evighet. Men han offrar sig själv och lägger av sig sin härlighet. Han lägger inte av sig sin gudomlighet, men begränsas till tid och rum, för att göra sin faders vilja. Det är inte av tvång, men av kärlek till dig och mig, som han stiger ned, frivilligt. "Han utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt, då han blev människa" (v. 7). Jesus är det främsta exemplet på någon som inte såg på sig själv men på andra, och jag hittar ingen annan förklaring än att det måste handla om kärlek! En ofattbar och oändlig kärlek. Jesus kom för att rädda människan, att vinna för sig en brud, för att i slutändan föra henne in i sin härlighet. Vilken kärlek, vilken nåd! Han tog en tjänares gestalt då han blev människa. "När han till det yttre hade blivit som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden – döden på korset" (v. 7-8). Jesus behövde inte dö om han inte hade velat. Adam syndade, så Adam dog. Död är ett resultat av synd, men Jesus hade ingen synd. Om han hade velat hade han kunnat gå hem till sin Fader i härlighet utan att dö. Döden hade ingen makt över honom. Men då hade människan, du och jag, gått förlorad.

"Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn" (v. 9). Det slutar inte med döden på korset. Gud har upphöjt honom över allting. Det är kontrasten till hans

Vår uppgift är att presentera Jesus, att proklamera hans seger och förkunna hans underbara kärlek för de människor som lever i hatets värld.

människoblivande, resultatet av hans förnedring. När han steg ned bestod hans ödmjukhet av att han blev människa och dog på ett kors. Men hans upphöjelse består inte av att han avlägger sig sin mänsklighet, den bär han med sig. Gud är oföränderlig och för evigt densamme! Men på en punkt i historien så förändrades faktiskt Gud. Att Guds evige son blev människa är inte en förbigående händelse. När Gud upphöjer Jesus till den position han hade så bringar Jesus mänsklighet in i gudomligheten, in i den treenige Guden! Jesus är tillbaka i guds gestalt, men han bär fortfarande med sig sin mänsklighet. Stefanus, den första martyren, ser en öppen himmel och ropar ut: "Nu ser jag himmelen öppen, och människosonen stå på Guds högra sida!" Det är en människa i himlen! Han har alltså öppnat en ny och levande väg för människan att få komma till Gud, för att komma in i Jesus Kristus, undan fördömsen.

"Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla andra namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära" (Fil 2:9-11).

Vilket fantastiskt evangelium vi har att förkunna. Vilken fantastisk Jesus. Ja, vår uppgift är att presentera Jesus, att proklamera hans seger och förkunna hans underbara kärlek för de människor som lever i hatets värld. Paulus skriver i inledningen till Romarbrevet, och låt det bli vårt budskap tills Jesus kommer igen: "Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror!" ■

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00
Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz Tisd 21.00, Lörd 15.00 www.maranata.se

MIDNATTSROPET

Sprides fritt
6 nr/år
www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Guds outgrundl

Bibelstudium av
Berno Vidén

Hur kan man förklara att gudomen består av tre personer i en? Det är väldigt svårt att med mänskliga ord beskriva gemenskapen inom gudomen. Dessa tre personer är ett och ingenting skiljer dem åt, vare sig till substans eller natur. Fadern är Gud, Sonen är Gud och den helige Ande är Gud, samtidigt som Gud är en. Dock är det tre personer med olika funktioner. Fadern tillhör all ära och han är högtlovad i evighet. Han är helig och rättfärdig och bor i ett ljus dit ingen kan komma. Sonen är vägen till Fadern, och han är också det ljus som lyser i mörkret - världens ljus. Vi kommer till Fadern i Jesu namn och allt vad vi bedja Fadern om i Jesu namn ska vi få. Sedan har vi den helige Ande med sin mycket speciella funktion som inspiration, en hjälpare som ger kraft att vittna om Jesus. Speciellt Johannes evangelium lyfter fram Andens funktioner, exempelvis hur Anden vittnar om och förhärligar Jesus. Anden ska inte tillbedjas utan målar Kristus för våra ögon. Anden överbevisar också världen om synd.

Vi möter alltså i Skriften tre personer inom gudomen som tillsammans utgör en enhet. Det är ett oerhört mysterium som vittnar om en fullkomlig gemenskap - från evighet till evighet. Hos Gud finns ingen begynnelse och ingen ände: Gud är densamme alltid.

När vi tänker på Gud - Fader, Son och den helige Ande - är det lätt att hamna i ett positionstänkande. Högst upp har vi Fadern, därefter har vi Sonen och sedan den helige Ande. Men Guds gemenskap handlar inte om någon hierarki, däremot finns där en harmoni där alla är jämlika.

Matteus evangelium förklarar på ett tydligt sätt hur personerna inom gudomen agerar i harmoni:

- När Jesus hade blivit döpt, steg han ge-

Jesus var på jorden och den helige Ande sänkte sig ner från himmelen, samtidigt som Fadern talar från himlen.

nast upp ur vattnet. Då öppnades himlen, och han såg Guds Ande sänka sig ner som en duva och komma över honom. Och en röst från himlen sade: "Han är min älskade Son. I honom har jag min glädje" (Matt 3:16-17).

Alla tre personerna är samtidigt närvarande, men ändå separat. Jesus var på jorden och den helige Ande sänkte sig ner från himmelen, samtidigt som Fadern talar från himlen. Om Gud inte var tre-enig, hur skulle han då på det här sättet kunna komma ner till sig själv? Och hur kunde han vara i himlen samtidigt som han döptes? Och varför kallar han sig själv Son? Det är skilda personer och vi kommer aldrig här i tiden att till fullo förstå djupet i denna gemenskap.

Jesus förklarade vid olika tillfällen skillnader mellan Sonen och Fadern. Exempelvis fanns det något som bara Fadern visste. Jesus uttryckte bland annat följande:

- Men den dagen eller stunden känner ingen: inte himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern (Matt 24:36).

Mellan Sonen och Anden ser vi också viktiga skillnader. Jesus sa att den som säger något mot Människosonen ska bli förlåten, men den som talar mot den helige Ande, kommer inte att bli förlåten, varken i den här tidsåldern eller den kommande. Skillnader mellan de olika personerna är påtagliga.

Så har vi versen i Matteus där Jesus instruerade sina lärjungar att döpa:

- Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!

ar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn (Matt 28:19).

Med bibelcitaten ovan kan vi med rätta säga att Gud är en andlig gemenskap, den absolut första gemenskapen som vare sig har någon början eller något slut. Det är den mest perfekta gemenskap som någonsin existerat.

Genom att se hur de olika personerna inom gudomen verkar kan vi lära oss otroligt mycket. En typiskt mänsklig tanke är att vilja positionera personerna, den ena över den andra. Gud är visserligen en auktoritet och hans ord gäller, men vi människor bygger ofta vår föreställning kring titlar och anseenden. Just dessa regler som går uppifrån och ned när man ska bygga upp en organisation har tagit sig tydliga uttryck också i den religiösa världen. Det kan finnas en liten lokal församling som är underställd ett samfund och dess styrelse, och så går man högre och högre upp genom rangordningen. Som exempel kan vi ta den största kyrkan vi har på jorden, den romersk katolska med sitt hierarkiska system av präster, biskopar och kardinaler.

Sedan följer deras självklara ledare vars ord ofta jämföras med Jesu ord; påven, sedd som Guds ställföreträdare på jorden.

Det hierarkiska systemet återkommer tyvärr inom många kristna sammanhang och är helt obiblskt. När vi i Nya testamentet läser om gemenskapen, så möter vi något helt annat. Den är utgivande och helt fri från positionstänkande. I den

iga gemenskap

Ill: Magdalena Lindroos

urkristna församlingen delade man med sig rent socialt av mat och egendomar för att en utjämning skulle komma till stånd. Man såg sig som en familj med bröder och systrar. Till och med apostlarna var beroende av den dagliga utdelningen av mat.

Vem är störst inom gudomen? Är det Fadern, Sonen eller den helige Ande? Vi kan läsa några bibelverser:

- Men när Hjälparen kommer som jag ska sända er från Fadern, sanningens Ande som utgår från Fadern, då ska han vittna om mig

(Joh 15:26).

Här säger Jesus att han ska sända den helige Ande. Vi ser Jesus som en person som befäller den helige Ande. Vi ser Jesus som större. Så har vi en annan vers:

- Även Gud gav sitt vittnesbörd, genom tecken och under och olika kraftgärningar och genom att dela ut den helige Ande efter sin vilja (Hebr 2:4).

Här ser det ut som att Anden utför Faderns och Sonens vilja och därför är lägre rankad. Men vi läste tidigare att vi kan bli förlättna om vi talar mot Sonen men inte om vi talar mot den helige Ande. Det ger den helige Ande en väldigt speciell position också inom gudomen. Vi kan

inte ha tänkandet om högre och lägre inom gudomen. Det är en helt annan funktionell ordning som råder inom den gemenskapen.

Om den helige Ande står det exempelvis så här:

- Gud smorde Jesus från Nasaret med den helige Ande och kraft. Han gick omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld, för Gud var med honom (Apg 10:38).

Jesus blev smord av Anden och även om Jesus kunde be Fadern om att sända Anden, så är Jesus också beroende av Anden. Det finns alltså ett beroendeförhållande mellan personerna i gudomen. Ingen står över eller under där man befäller den andre. Istället betjänar man varandra.

I Mark 1 står det att Jesus fördes ut i öknen för att frestas. Vi läser:

- Genast förde Anden honom ut i öknen (Mark 1:12).

Anden hade detta inflytande och verkar här inte vara underordnad Jesus. Vi ska också läsa några verser där det talas om att Jesus var lydig sin Far:

- ... men världen måste förstå att jag älskar Fadern och gör som Fadern har befällt mig (Joh 14:31).

Jesus ödmjukar sig under Fadern och är honom helt underställd och lydig. I femte kapitlet säger Jesus:

- Jag säger er sanningen: Sonen kan inte göra något av sig själv, utan bara det han ser Fadern göra. Vad Fadern gör, det gör också Sonen (Joh 5:19).

Vid ett annat tillfälle uttrycker sig Jesus så här om Fadern:

- Ni har hört att jag har sagt er: Jag går bort, och jag kommer till er igen. Om ni älskade mig skulle ni vara glada över att jag går till Fadern, för Fadern är större än jag (Joh 14:28).

Är då Fadern högre? Eller, som det står i Lukas:

- Far! Om du vill, så ta den här bägaren ifrån mig! Men ske inte min vilja, utan din (Luk 22:42).

Jesus är helt underställd Fadern. Fadern är större. Jesus gör Faderns vilja. Han

kan inte göra någonting utan hans vilja. Budskapet återkommer gång på gång, men så finns det andra verser som talar om att Fadern och Sonen var lika i allt.

Det finns en hemlighet här som gör att gemenskapen mellan gudomen sträcker sig också till oss, så att även vi får vara med. Paulus skriver att Jesus valde att lägga av sig gudomligheten - sin position i höjden:

- Han var till i Guds gestalt men räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människan lik. När han till det yttre hade blivit som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden – döden på korset (Fil 2:6-8).

Jesus lade åt sidan att vara jämlik Gud och istället bli hans tjänare, och därmed allas vår tjänare. Det här är så oerhört. Vi ser också hur Jesus i relation till Josef och Maria underordnade sig, trots att han var deras Herre (Luk 2:51). Vad sade Jesus till den blinde mannen? Kan du tänka dig Guds son säga detta till en människa: "Vad vill du att jag ska göra dig?" Det här förekommer inte i någon religion. Nej, gudarna är då dominanta, dömande och krävande. Men här möter vi en Gud som kommer ned till människan, går in under henne och lyfter. Jesus säger: Vad vill du att jag ska göra dig? En sådan vers gör att man blir helt tillintetgjord över Guds utgivande kärlek. Genom Jesus får vi inblick i Guds gemenskap, och den kärlek och omsorg som talar. Jesus lade åt sidan sin gudomshärlighet, men vi läser fortsättningen:

- Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära (Fil 2:9-11).

Om vi försöker gradera de olika personerna i gudomen så ignorerar vi helheten i gemenskapen, en gudomlig harmoni där personerna betjänar varandra. Det finns olika funktioner, men det är inte en hierarki.

Jesus sa: "Jag och Fadern är ett" (Joh 10:30), och till Filippus sa han: "Den som har sett mig, har sett Fadern" (Joh 14:9). Här möter vi den totala enheten mellan Sonen och Fadern. Orden uttryckte han då han gick på jorden som människa, samtidigt som han underställde sig och tjänade. Han gick in som en tjänare för hela mänskligheten, samtidigt som han var utsänd av Fadern som den andra personen inom gudomen. Gud blev män-

niska och tog sin boning ibland oss.

Det finns de som ifrågasätter och förnekar att det finns tre personer i gudomen. De får då istället ett fattigt evangelium. Nya testamentet deklarerar att både Jesus och Anden är Gud:

- ... medan vi väntar på det saliga hoppet: att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus ska träda fram i härlighet (Tit 2:13).

Paulus skriver också:

- Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet (2 Kor 3:17).

*Jesus ber,
ödmjukar
sig och off-
rar sig. Han
gör allt för
att männis-
kan ska få
uppleva den
gemenskap
som gick för-
lorad i syn-
dafallet*

Gränserna mellan personerna integreras med varandra. Paulus förklarar utifrån äktenskapet:

- Den som älskar sin hustru älskar sig själv. Ingen har någonsin hatat sin egen kropp, utan man ger den näring och sköter om den. Så gör också Kristus med församlingen (Ef 5:28-29).

Paulus undervisar om hur man inom äktenskapet älskar sin hustru på samma sätt som man älskar sig själv. När man tjänar Gud i församlingen, då är man också med och tjänar sig själv. Det är inte så att en står utanför och gör något för andra. Visst

gör man det, men man är också en del. Man är mottagare och utgivare. Församlingen är fri från positionstänkande. Fri från att vara överställd eller underställd. Det är inte positioner, men funktioner som Gud har gett oss i församlingen. Att betjäna varandra, och därmed också sig själv.

Det är som att läsa Apostlagärningarna, där de tog Jesu budskap på allvar. I den urkristna församlingen sålde man vad man ägde och delade med sig. I församlingen var man ett och delade måltiden med varandra. Ibland uppstod det problem men det fanns en grund, en kärna, och den tror jag vi finner i den gudomliga gemenskapen, i treenigheten. Guds gemenskap är verkligen en modell för församlingslivet.

I skapelseberättelsen finns ett starkt argument för gudomen. När Gud har skapat himmel och jord och allt är färdigt, säger han: "Låt oss göra människor till vår avbild." Det står inte "Låt mig göra människor till min avbild". Nej, här handlar det om något som var mycket större än hela den övriga skapelsen; växterna, djuren, klipporna, vattnet och alla planeter. Nu var det människan som skapades. Och Gud säger: "Låt oss göra människan till vår avbild." Människan är inkluderad och tänkt att dela denna gudomliga gemenskap.

Jesus säger något liknande i sin bön för lärjungarna i Johannes 17:

- Och den härlighet som du gett mig har jag gett till dem, för att de ska vara ett liksom vi är ett (Joh 17:22).

Vi ser här hur Jesus i sin bön inför sitt lidande ber för sina lärjungar, för församlingen, att de ska vara ett på samma sätt som han och Fadern är ett.

- ... jag i dem och du i mig, så att de är fullkomligt förenade till ett (Joh 17:23).

Jesus ber: kom med, ni också! Jag banar vägen för er. Jag har öppnat dörren så att ni också får bli delaktiga i denna gudomliga gemenskap. Den tillhör er. Så har varit Guds vilja och tanke från långt innan denna världens begynnelse. Gud är gemenskap - en gemenskap som inte stannar inom gudomen. Nej, Jesus ber, ödmjukar sig och offrar sig. Han gör allt för att människan ska få uppleva den gemenskap som gick förlorad i syndafallet, då människan vandrade i umgängelse med Gud, där hela gudomen var representerad. Amen. ■

Senaste nytt från missionsfältet

Morena med delar av sin familj framför det gamla huset som idag är rivet.

I Palavé bor Morena med sin familj, sammanlagt åtta personer. Flera i familjen är drabbade av tbc och går under medicinering. Familjen hör till de fattigaste i området och deras bostad var mest att likna vid ett ruckel. Tack vare gåvogivare och gediget arbete av våra missionärer och inhemsk arbetskraft har vi på kort tid kunnat bygga ett nytt hus till familjen.

Det nya huset färdigmålat

Ilennia, som själv är uppväxt i den dominikanska slummen, har ett stort hjärta för barnen. Så ofta tillfälle ges samlar hon till barnmöte på olika platser. Bilden är från Palavé, på en plats vi byggt speciellt för att ge utrymme åt barnen. "Låt barnen komma till mig", sa Jesus!

Nicholas tar emot ett hundratal barn varje morgon då de kommer till frukostserveringen. Frukosten är en viktig del i missionsarbetet som hjälper barnen att få en bra start på dagen, innan de går vidare till olika skolor eller andra sysslor.

För närvarande är Nicholas och Ilennia Vidén tillsammans med sina tvillingpojkar i Dominikanska republiken, stationerade i Palavé där församlingens missionscenter ligger.

Stöd Maranataförsamlingens mission

PG 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Guds mångfaldiga visdom

Herre, hjälp oss i de dagar som kommer. Om det är dagar med nederlag, sorg och elände, eller om det är dagar med seger, väckelse och framgång. Herre, allt förmår vi i dig som ger oss kraft.

Text: Paulus Eliasson

Nu i den tidiga våren spatserar många i skog och mark. Man ser efter vårtecken och studerar små blommor. Så kan man helt plötsligt se och höra ett flygplan högt där uppe, som får i en rasande fart och täcker avstånd på ett sätt som en vandrande person inte har möjlighet att göra.

Det vi ska göra i den här artikeln är inte att titta på blommorna, utan vi ska ta flyget. Vi ska försöka täcka ett stort bibliskt landskap. När du sedan tar dig tid, sätter dig ner och läser vers för vers i Guds ord, kan det hjälpa att ha den här översikt bilden för att se var i det stora sammanhanget du befinner dig.

Det vi ska tala om är visdom, och vi börjar med att läsa i Ordspråksboken. I bibeln är det framför allt Ordspråksboken, Predikaren och Job som hör till genren "visdomslitteratur". Det finns visdom att hämta i Bibelns övriga böcker, men det är

framför allt i dessa tre böcker som temat behandlas genomgående. Vi läser:

"Genom visheten har Herren lagt jordens grund, med förstånd har han berett himlen. Genom hans kunskap bröt djupets vattenmassor fram och molnen droppade av fukt" (Ords 3:19-20).

När Gud skapade allt som existerar, så gjorde han det inte utan tanke. Det var inte så att Gud råkade hosta, och så befann sig universum där, utan han skapade med visdom. Det säger oss att i tillvarons "grundtextur" eller rot, där finns det visdom. Det är som en gyllene tråd som går igenom hela tillvaron, minsta atom, tanke eller företeelse.

Så om vi ska förstå visdomen, så måste vi förstå Gud - och vice versa. Låt oss se lite på vad visdom är.

I Gamla testamentet används det hebreiska ordet kochmah för visdom, det som på grekiska kallas för sófia. Första gångerna vi möter ordet beskriver det fingerfärdighet eller hantverkskunskap. Det sägs om dem som byggde tabernaklet, att de hade kochmah från Gud till att utföra

alla slags hantverk. Kochmah handlar om kunskap, erfarenhet och talang. En person med kochmah är en som har jobbat med något så många år att det sitter i fingrarna.

För många år sedan var vi några stycken i Venedig och besökte ett av de världsberömda glasblåserierna där. Vi såg hur hantverkaren arbetade med glaset. Det gick in och ut ur elden, han blåste, och drog i glasmassan med en tång. Vi stod lite frågande och såg på, men helt plötsligt, ut ur ingenting, så stod det en vacker häst där. Med bara några enkla handrörelser, som för mig framstod som total magi, så hade han framställt en glashäst. Det är vad bibeln kallar kochmah, visdom. Att veta hur någonting ska göras.

Jag vet inte om du som jag blir fascinerad av olika slags människor. Exempelvis hur författare kan formulera en mening så den rör vid hjärtat, hur mammor och pappor vet hur de ska hantera sina barn för att få dem till att växa upp och bli människor som älskar livet. Jag slås av

förundran. Jag har jobbat tillsammans med hantverkare och i jämförelse med dem som är mästare inom sina skrån skäms jag för att kalla mig själv för hantverkare. När jag ser hur de arbetar, verkar det nästan magiskt.

När vi läser Ordspråksboken om visdom så handlar det inte om den här typen visdom, men i överförd betydelse; nämligen hur vi ska hantera själva livet och hur vi i varje situation ska uttrycka kunskap, erfarenhet och talang på samma sätt som en fingerfärdig hantverkare hanterar sina material. I Ordspråksboken möter vi, naturligt nog, ordspråk. Ordspråk är ett speciellt sätt att uttrycka sig på. Vi kan ta några exempel:

”Den som vårdar ett fikonsträd får äta dess frukt, den som sköter om sin herre blir ärad. Som vattnet speglar ansiktet så speglar hjärtat människan. Dödsriket och avgrunden blir aldrig mätta, inte heller människans ögon. Silvret prövas i degeln och guldets i ugnen, och mannen genom sitt rykte” (Ords 27:18-21).

Det här är ord som är lätta att lägga på minnet; vissa av de här känner du säkert igen. Ordspråk är ord vi ska meditera över och grunna på under hela dagen, ja hela livet. Vi läser också vers tre:

”Stenen är tung och sanden en börda, men dårens vrede är tyngre än båda.”

Om du tolkar det här bokstavligt så förstår du ingenting, men intuitivt förstår du att dårens vrede inte handlar om en fysisk börda. Det är så poeter uttrycker sig. Det här ska inte tolkas bokstav för bokstav, men som en tanke; och vi gör det helt automatiskt. Vi kan också se i 22:4:

”Lön för ödmjukhet och vördnad för Herren är rikedom, ära och liv. Törnen och snaror finns på den falskes väg, den som vill bevara sitt liv håller sig borta från dem. Vänj den unge vid den väg han ska vandra, så viker han inte av från den när han blir gammal. Den rike råder över de fattiga, den som lånar blir långivarens slav.”

När vi läser texten hastigt så tror jag att de flesta av oss är eniga. Men det här är ordspråk, och ordspråk är inte löften eller regler. Låt mig ställa några frågor för att belysa vad jag menar:

Finns det ödmjuka människor som är fattiga? Som inte får ära? Finns det människor som har vördnad för Herren, som inte lever långa liv? Finns det barn som har uppfostrats till att känna den rätta vägen men som ändå har vikit av från den när han eller hon har blivit gammal? Ja, det finns det. Ändå är det här Guds ord. Hur ska vi då förstå det?

När Gud skapade allt som existerar, så gjorde han det inte utan tanke. Det säger oss att i tillvarons ”grundtextur” eller rot, där finns det visdom. Det är som en gyllene tråd som går igenom hela tillvaron, minsta atom, tanke eller företeelse.

Man kan tänka på ordspråk som påståenden med en liten asterisk. Och när du ser i marginalen så står det: ”Inte alltid. Det är inte hundra procentiga regler, utan mer livets ABC-regler. Det är grundmönstret i livets väv. Men ibland bryts mönstret.

Tänk dig en fin handvävd duk, och en myra som går på den. Den ser mönstret, trådarna och regelbundenheten. Men den förstår sig inte på avbrotten i mönstret. Den kan inte se hela bilden. Ordspråksboken lägger en grund, likt en grundskollärare som berättar för sina elever att de ska göra som mamma och pappa säger, för då kommer det att gå bra. ”Ät era grönsaker, lek ute och se till att ni klär på er när det är kallt ute, så kommer ni att vara friska.”

Det går som regel bra. Men inte alltid. Ibland vet inte mamma bäst. Ibland blir man sjuk även om man klär sig varmt.

Ordspråksboken är sann, men det är inte hela sanningen. Därför fortsätter vi vår flygresan för att se den stora bilden.

Predikaren är den andra boken som presenterar visdom. Om Ordspråksboken är den engagerade läraren som verkligen vill att vi ska förstå livets grundregler, så är Predikaren mycket mer av en skeptiker, en funderare. Universitetsstudenten som har börjat läsa filosofi. Den positive vännen som plötsligt har fått olycksfall i familjen. Predikaren är en som har provat saker och ting och som säger till läraren: ”Nej, så enkelt är det inte.” I Predikaren 2:12 står det:

”Sedan vände jag mig för att betrakta vishet och dumhet och dårskap - för vad kan den göra som kommer efter kungen? Bara det som redan är gjort!”

Kungen, det var han själv. Han hade provat allt mellan himmel och jord som skulle ge honom glädje och ge livet mening. Konst, kreativitet, hus, familj, forskning, musik och så vidare. Vad var då kontentan?

”Då insåg jag när jag hade försökt allting att visheten är bättre än dårskapen, liksom ljuset är bättre än mörkret. Den vise har ögon i sitt huvud, medan dåren vandrar i mörker” (Pred 2:13).

Så långt låter det ju som Ordspråksboken. Vishet är bättre än dårskap. Men läs fortsättningen:

”Men jag märkte att samma öde drabbade båda. Jag märkte att samma saker händer med både dåren och den vise. Då sa jag i mitt hjärta: Det som drabbar dåren ska drabba mig också. Vad har jag då för nytta av all min vishet? Och jag sa i mitt hjärta:

Också det är förgängligt [...] Då blev jag förtvivlad i mitt hjärta över all den möda jag har gjort mig under solen. För om en människa har arbetat med vishet och kunskap och skicklighet, så måste hon ändå lämna sin del åt någon annan som inte lagt ner någon möda på det. Också det är förgängligt och ett stort elände. Vad får då människan för all sin möda och sitt hjärtas strävan som hon har under solen? Alla hennes dagar är ju lidande. Hennes arbete är bara bekymmer, inte ens om natten får hennes hjärta ro. Också det är förgängligt” (Pred 2:14-15, 20-23).

Här säger Predikaren att han inte ser någon skillnad mellan visdom och dårskap. Vilken fördel har en flitig och god person? Allt kan ju gå illa i alla fall.

Jag tror att vi alla, om vi är ärliga mot oss själva och Gud, kan berätta om olyckor och sorg som har drabbat oss eller andra utan att vi har handlat dåraktigt. Det är inte så enkelt att man kan sätta in en krona godhet i tillvarons automat, och så kommer det ut 10 kronor med rikedom och ära i andra änden. Men borde det inte vara så? Är inte Gud god? Kungen drivs till förtvivlan och säger att livet är förgängligt:

”Förgängligt” heter på hebreiska hevel, som betyder ”vindflåkt”, eller ”rök”. Rök ser ut att ha en struktur, men så fort du försöker att fånga den så försvinner den. Det är detta Predikaren försöker komma fram till. Det verkar som att det finns en struktur i tillvaron, men då jag försöker gripa tag i visdomens rot, så flyr den undan från mig. Jag vet inte var jag ska få tag i den.

Predikaren tar sig an det som teologer kallar för teodicéproblemet. ”Hur kan det finnas en god Gud när det är så mycket ondska i världen?” Predikaren kom inte fram till att det inte finns någon Gud, utan lämnar oss i ambivalens. Han har ingen aning. Varför går det bra för onda människor och illa för de goda? Jag vet inte, jag får bara försöka att leva så gott jag kan och göra det bästa av dagarna. Äta, dricka och vara glad, för jag vet inte vad som händer imorgon. Det är visdom i Predikarens ord, absolut - men inte heller detta är hela sanningen.

Vi tar vårt flyg vidare och läser om mannen Job som levde i landet Us:

”I landet Us levde en man som hette Job.

Han var en from och rättsinnig man som fruktade Gud och undvek det onda.”

Om det är något jag har lärt mig i Ord-

språksboken så är det att fromma, gudfruktiga och rättsinniga män och kvinnor som undviker det onda, dem går det bra för. Så efter att ha läst första versen förväntar jag mig att det ska gå bra för Job; och det gör det. Han har barn, rikedom och respekt bland sina medmänniskor. Allt är som det ska vara.

ägde är borta, själv är han sjuk, och hans fru ber honom om att förbanna Gud och sedan dö. Några gamla vänner sitter där och gråter med honom, och tillsammans börjar de att fundera, filosofera och diskutera det som har hänt. Varför har det skett?

I koncentrat kan man säga att Jobs vän-

Till slut händer något. När vi kommer till Job 31 så står det: ”Slut på Jobs tal.” Så befriande. Nu har Job pratat nog, han har kommit till vägs och sitt förstånds ände. Här kan Gud börja tala.

Men! Helt plötsligt förlorar Job allt. Rikedom, djuren, skörden, huset, familjen - allt försvinner. Tillvarons matta rycks bort under hans fötter. Inte nog med det; lite senare drabbas han av förfärliga sjukdomar som håller på att förstöra hans liv. Han dör inte, men han sitter som noll och ingenting i ruinerna av det som en gång var hans liv.

Jobs bok är ett extremt exempel på något vi alla upplever ibland. Vi har också varit med om att saker och ting har gått väldigt bra och verkat väldigt stabila. Men helt plötsligt så har allting havereerat. Omständigheter dyker upp som gör att allting faller. Det är bara ruiner kvar av det du en gång trodde var ditt hem, din tillvaro och ditt liv. I den situationen möter vi Job. Hans barn är döda, allt han

ner säger så här: Job, du har syndat utan att vi vet om det. Det är därför det har gått fel. Du ska inte komma och påstå att du är rättfärdig. Det är därför alla dessa olyckor har drabbat dig. Nu måste du omvända dig Job. Då kommer Gud att belöna dig igen, för Gud är nåderik.

Det finns många kristna som har den här attityden. Så fort något går fel måste det bero på något fel hos dig. Tillvaron ska följa enkla regler. ”Jag ser att du är fattig, det måste vara för att du saknar tro.” ”Jag ser att du är sjuk, det måste bero på att du har syndat.” ”Jag ser att du har depression, det måste ju vara Gud som straffar dig.” På det sättet kommer vi med våra perfekta lösningar. Är det så enkelt?

Job svarar och säger att han inte vet

varför olyckorna har drabbat honom. "Gud har gjort det här mot mig och jag vet inte varför. Om Gud vill förklara det för mig, så får han göra det. Men jag vet inte." Job har inte förlorat tron på Gud, men han förstår inte, och han är frustrerad, precis som Predikaren var. Han ligger på gränsen till att anklaga Gud, men han faller istället för någon slags fatalism. Det är Ordspråksboken och Predikaren i konflikt. Den naiva och den cyniska visdomen.

Till slut händer något. När vi kommer till Job 31 så står det: "Slut på Jobs tal." Så befriande. Nu har Job pratat nog, han har kommit till vägs och sitt förstånds ände. Här kan Gud börja tala.

I min Bibel står det som rubrik över kapitel 38: "Herren svarar Job". Men det är inte helt sant, för Herren svarar inte Job. Han går inte in i en diskussion med Job för att förklara vad som hände i himmelen den dagen då Åklagaren, Satan, kom till Gud och bad om att få sätta Job på prov. Gud förklarar ingenting.

Gud har inte ansvar inför dig eller mig att förklara sina beslut. I stället berättar Gud att han får hindarna att föda på marken, att han är den som har satt en gräns för havet, att han för stjärnorna fram och spänner Orions bälte. Han har både Leviatan och Behemot, dessa mystiska kaosets härskare, i sitt grepp. Han är mästaren som utför sitt hantverk som han vill.

Gud flyttar perspektivet från att vi ska ha förklaringen på allting, och talar istället om hur han håller allt i sin hand; han får blommorna att knoppa och solen att stå upp. Och här är den underliggande frågan: Kan inte du lita på den som håller allt detta i sin hand?

Job och hans vänner vill att Gud ska följa deras logik. Gud säger att tillvarons väv är för svår för dem att förstå. Vi är myran och Gud är hantverkaren som har gjort allt efter sin visdom. Till slut förstår Job, och han säger:

"Förut hade jag bara hört talas om dig, men nu har jag sett dig med egna ögon."

Här får du ett nytt perspektiv på visdomen. Det handlar inte bara om Ordspråksbokens enkelhet eller Predikarens cynism, men att få se vem Gud är och komma in i gemenskapen med honom. Det handlar inte heller om att bara säga: "Ja ja, Gud får göra som han vill." I stället lär vi oss att vila i den tillit som har skapat världen. Gud säger: "Jag älskar

dig. Vågar du tro på det? Vågar du lita på mig?"

Job lärde sig att lita på Gud efter detta mötet. Men jag har ju inte haft Jobs uppenbarelse eller hört Gud tala från stormvinden. Så hur kan jag få se Gud och lära mig att tro på honom? I Johanneevangeliets första kapitel talas det om Ordet som var från begynnelsen. Sedan står det i den 14:e versen:

"Och Ordet blev kött och bodde ibland oss och vi såg hans härlighet, den härlighet som den Enfödde har från Fadern."

Lärjungarna såg Jesus när han gick runt i Israel för tvåtusen år sedan, men denna texten handlar också om alla dem som hör budskapet om Jesus, får sina ögon öppnade och ser vem han är.

Jesus Kristus är Guds uppenbarelse. Det står vidare i vers 18:

"Ingen har någonsin sett Gud. Den Enfödde, som själv är Gud och i Faderns famn, han har gjort honom känd."

När vi ser Jesus ser vi Guds härlighet och visdom.

Det är evangeliet om Jesus som kan lyfta oss till den "tredje nivån". I Ordspråksboken fick vi se livets grundregler. I Predikaren mötte vi livets kaotiska realitet. Hos Job mötte vi båda delarna. Men

människor Gud önskar av oss. Tänk så fantastiskt!"

När Gud ska uppenbara vem Han är, sin makt, sin kraft, sin visdom, sin storhet – så gör Han det inte genom att trampa på fiender. Han gör det inte med ett blodigt svärd i handen över nedhuggna lik. Han gör det med två utsträckta armar på ett kors, medan han ropar: "Fader förlåt dem, för de vet inte vad de gör." När han dör, ropar han ut: "Det är fullbordat!" Och fullbordat är det inte när hans fiender är döda. Det är fullbordat när han ger sitt liv för de fiender som han älskar. Det är det stora i evangeliet. Det är visdomen.

Strax innan Jesus dog bad han denna bönen:

"Men jag ber inte bara för dem, utan också för dem som kommer att tro på mig genom deras ord. Jag ber att de alla ska vara ett, och att de ska vara i oss liksom du, Far, är i mig och jag i dig. Då ska världen tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du har gett mig har jag gett till dem för att de ska vara ett liksom vi är ett: jag i dem och du i mig, så att de är fullkomligt förenade till ett. Då ska världen förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem såsom du har älskat mig" (Joh 17:20-23).

Sonen säger till Fadern att han har gett

Gud flyttar perspektivet från att vi ska ha förklaringen på allting, och talar istället om hur han håller allt i sin hand

Gud är hela tiden på avstånd. Lösningen är att genom Jesus Kristus komma nära Gud och hans hjärta. Det är det som är så revolutionerande. De första kristna gick ut i världen och sa: "Vet ni vad? Gud Fadern sände Gud Sonen till den här jorden för att Han skulle dö för våra synder! Detta gjorde han för att vi skulle kunna komma in i ett personligt förhållande till Honom, ett förhållande som bygger på Hans trofasthet emot oss, där hans Ande flyttar in i oss och förvandlar våra liv i grunden, så att vi kan bli de

sina vänner denna gudomliga visdom. När Jesus hänger på korset, så lär vi oss vad Guds kärlek är. Tanken är att det ska förändra oss i grunden. Förut hörde jag om Jesus, jag läste bibeln, men det blev inte levande för mig. Men en dag såg jag Jesus som hängde på ett kors för mina synder. Då förstod jag.

När jag förstod innebörden av det hela så förändrade det mig.

Detta kan jag säga för min egen del också. Jag är uppvuxen i församlingen. Jag har suttit på fler möten och hört fler

predikningar än jag orkar räkna ut. Jag fick min första bibel innan jag började första klass, och sedan dess har jag läst den. Jag var inte mer än kanske sex år när jag böjde mina knän och sa: "Jesus fräls mig, för jag förstår att jag är en syndare." Det är ett steg som jag aldrig någonsin har ångrat, och varje dag som jag får se honom som hängde på ett kors, är det lika stort och revolutionerande. På korset startade Gud en revolution som har vänt upp och ner på hela världen.

Aposteln Paulus skriver så här:

"När världen inte genom sin visdom lärde känna Gud i hans vishet, beslöt Gud att genom den dårskap vi förkunnar frälsa dem som tror. Judarna begär tecken och grekerna söker vishet ..." (1 Kor 1:21-22).

Världen tycker att det är dårskap att en man som dör på ett kors skulle kunna vara Herre. Jag har pratat med många muslimer och judar som ifrågasätter varför Gud skulle tillåta att hans profet dog på ett kors. Det är ju en dom! En helig profet ska upphöjas till värdighet, han ska inte förnedras på det sättet. Det är en dårskap och det är en stötesten för dem, men Paulus fortsätter:

"... vi predikar Kristus som korsfäst - för judarna en stötesten och för hedningarna en dårskap. Men för de kallade, både judar och greker, predikar vi Kristus som Guds kraft och Guds vishet. Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är svagare än människor" (1 Kor 1:23-25).

Genom den dårskap som korset är får vi tränga in i Guds visdom. Den här visdomen som blev uppenbarad i Jesus, sätter saker och ting i perspektiv, även vardagliga ting och lidande.

I Andra Korintierbrevet 12 skriver Paulus att han har fått en "tagg i köttet"; en "Satans ängel" som slår honom i ansiktet. Vad betyder det här? Jag vet inte helt, men det är tydligen en plåga som Paulus vill bli av med. Han säger: "Tre gånger har jag bett Herren att den ska lämna mig."

Om en gudfruktig man ber Herren om någonting, så ska han få det han ber om. Det är ju regeln, eller hur? Men ändå så försvinner inte problemet. Han ber tre gånger om att denna Satans ängel ska vika bort ifrån honom. "Men han svarade mig och sa 'Min nåd är nog för dig, för min kraft fullkomnas i svaghet'." Det är här Paulus får avkläda sig allt som är styrka hos honom själv och så får han lära sig att Guds nåd är nog för honom.

Varför är du kristen? För att du tjänar

Det är när all "välsignelse" försvinner som det visar sig varför du är kristen. Tacka Gud för de tillfällen då dina motiv prövas.

på det? För att om du går på möten så välsignar Gud dig? För att gudsfruktan gör dig lycklig? Då bedriver du kohandel med Gud. Det är när all "välsignelse" försvinner som det visar sig varför du är kristen. Om du är kristen för att du är älskad av Gud, då kommer du aldrig förlora din tro. Tacka Gud för de tillfällen då dina motiv prövas.

Jag hörde om en gammal man som sa: "Det är en sak som är positiv med att bli gammal och sjuk, då kroppen bryts ner. Det är att jag inte längre kan ljuga. Min kropp visar den svaghet som jag alltid har burit på. Innan så såg jag stark ut, nu så vet alla att det inte finns någon styrka hos mig. Och det har det egentligen aldrig gjort. Men nu blir det uppenbart att det bara är Guds nåd som bär genom alla tider."

Så talar en man som har berörts av Guds visdom. Om du får uppleva nåden att få rikedom, eller nåden att få förlora din rikedom, så är det nåd från Gud som kommer att bära dig igenom alla tider. Om du får uppleva att få ha vänner omkring dig som prisar Gud tillsammans med dig, eller om du får uppleva att allt detta kläs av dig, för att du ska få se vad det är för någonting som du håller fast vid och vad det är som håller dig fast, så är det nåd från Gud.

Vi ska landa vår flygres. Jag ska avsluta med att läsa ur Efesierbrevet, för vi kan inte tala om Guds visdom utan att

läsa den här versen:

"Nu skulle Guds vishet i sin väldiga mångfald göras känd genom församlingen för härskarna och makterna i den himmelska världen" (Ef 3:10).

Visdomen skulle göras känd genom församlingen. Varför då? Hade det inte varit bättre att skicka några änglar eller andra himmelska väsen för att göra Guds visdom känd? Jag hade skickat någon smart, stark och mäktig; inte de här fattiga, eländiga, brutna och förstörda individerna gjorda av stoft från jorden. Men det är inte under änglar Gud har lagt den kommande världen, det är under människor. Det är hans visdom, och vi får vara en del av det. Vi får gå ut i världen och säga: "Gud inbjuder dig! Du sjuke, vilsne, sörjande och plågade människa. Kom till gemenskapen runt Jesus! Vi är inte perfekta, men vi är älskade!"

Jesus Kristus och det nya folket som han skapar i sin död och uppståndelse ska visa för alla i himmelen och på jorden vem Gud är. Det är gränslös nåd. Vi kan vända oss till Gud i tacksamhet, tro och full förtröstan, och säga: "Herre du håller både universum och mig i din hand. Jag ber dig, bevara oss! Herre hjälp oss i de dagar som kommer. Om det är dagar med nederlag, sorg och elände, eller om det är dagar med seger, väckelse och framgång. Herre, allt förmår vi i dig som ger oss kraft." ■

Pilgrimsskolans lägervecka 2019

Vendela Vidén
rapporterar

Pilgrimsskolan anordnade i februari en lägervecka på kursgården Gläntan i Hälsingland. Det var barn, ungdomar och vuxna i alla åldrar som med sång och vittnesbörd deltog i samlingar där Jesus var i centrum. Utomhusaktiviteter som skid-, pulka- och slalomåkning avlöste varandra och var högt uppskattade.

Tilda, Vendela och Nora i pulkabacken.

Linn far iväg på
miniskidor och
tar tredje plats på
prisfallen.

Melinda, Nora och Cornelia hämtar
andan efter pulkaåkningen.

Mycket sång fyllde lägerstugan under veckan, och bibelundervisningen var lärorik och inspirerande. I ett bibelstudium tar Gertrud fram barnen för att illustrera uppbyggandet av muren i Nehemja bok.

Mellanmål vid lägerelden.

En eftermiddag åkte en stor grupp till skridskobanan för att pröva sina konster på isen, och därefter hem till lägret där det var dags för den årligen återkommande frågesporten.

Joline tar en fikapaus innan
hon återvänder till backen.

- Det finns ingen annan väg att

Vittnesbörd av Lennart Schmützer

Lennart kom till församlingen den 17 juli 2014. Det som var tänkt att vara ett besök ledde till att han flyttade in hos storfamiljen på Bällsta, församlingens missionscenter i Bromma. Här ger han ett kortare vittnesbörd om vad Jesus gjort i hans liv och om vad gemenskapen i församlingen betyder.

Jag är uppväxt hos fosterföräldrar sedan jag var nio månader gammal. De var inte kristna men vi hade en underbar kristendomsundervisning i skolan. I första, andra och tredje klass hade jag en lärarinna som var troende. Varje dag hade vi morgonsamling, vi bad för maten innan vi åt och efteråt tackade vi Gud för maten när vi kom tillbaka till skolsalen. Lärarinnan läste mycket i bibeln om Jesus. Jag var klassens svarta får – busfröet – och fick alltid sitta längst framme vid katedern. Jag kommer ihåg stunderna då hon berättade om Jesus. Till exempel då han red in i Jerusalem och folket strödde ut palmblad! Det kändes som att jag stod mitt i folkmassan. Jag hörde sorlet och jublet, jag kände smak och lukter. Det var som om den helige

Ande redan då uppenbarade sig för mig. Min lärarinna var en så underbar berättare. Det var helt fantastiskt!

När jag kom upp i högstadiet försvann kristendomsundervisningen i skolan och ersattes med religionskunskap. Samtidigt kom jag in i gäng, började med droger och alkohol. På den vägen befann jag mig under 33 år. Jag blev sprutnarkoman, fick hepatit C – knarkgulsot som man säger och allt gick nerför. Men så träffade jag några kristna och tänkte: "Det där vill också jag ha!" Jag har alltid haft en barnatro. Även under tiden

och mina gamla vänner undrade vad som hade hänt med mig. "Vad är det Lennart? Det bara lyser om dig!" Jag gick till spegeln och tittade. "Det lyser väl inte om mig? Vad pratar de för smörja?" Men jag blev väldigt högmodig och tyckte att jag var bättre än alla andra där.

Jag var så omsluten av Gud på alla sidor och skrev självmant ut mig från behandlingshemmet efter åtta månader. Men då jag inte var med i något församlingsliv så tog det inte mer än sju-åtta dagar innan jag ramlade tillbaka i mitt gamla liv igen.

samt att jag sedan jobbade kvar där ytterligare en tid.

På Evangeliicenter i Norge fanns en man som kom från ett land i Afrika. Han hade varit utsänd som missionär och hade nu kommit tillbaka med Guds budskap. Fylld av den helige Ande sa han till mig: "Du har en sjukdom." "Vad då?", undrade jag. "Jo, du har en blodsjukdom!" "Ja, jag har ju hepatit", sa jag. Då lade han händerna på mig, bad och sa: "Nu är det borta." Jag kontrollerade mig inte efter det, men i somras lämnade jag prover, och svaret konstaterade att min hepatit

Jag vill säga till alla som nås av mitt vittnesbörd att ropa på Jesus! Det är det enda du kan göra.

för mitt missbruk så har jag tafatt bett Fader Vår innan jag lagt mig på kvällarna. Genom dessa kristna vänner kom jag in på LP-stiftelsen, där jag stannade under åtta månader, döpte mig och fick otroligt mycket av Gud. Efter en tid kände jag det som att jag gick i en bubbla. Ingenting kunde röra mig. Jag hade bibeln under armen vart jag än gick,

Egentligen skulle jag då inte ha fått komma tillbaka till behandlingshemmet, men min sociala handläggare kände att hon var tvungen att ge mig en chans till. Genom hennes försorg fick jag komma in en omgång till på LP-stiftelsen. När jag sedan gått igenom behandlingen så sökte jag till en bibelskola på Evangeliicenter i Norge. Där gick jag i två år,

är helt utläkt och borta. Jag har inte tagit några mediciner för den sakens skull. Det var Gud som helt och hållet tog bort min hepatit!

Efter tiden i Norge gjorde jag några resor till Danmark och återföll i missbruk. Där fanns billig sprit och jag rökte hasch, men jag fick nog av det och ville tillbaka till Herren. Jag lade mig rak lång hemma

en gå!

på golvet, med armarna utsträckta och ropade till Gud. Jag fick verkligen böja mig ner men upplevde då att Gud svarade min bön. Ett par veckor senare fick jag slutlön från ett jobb jag haft. Jag köpte då en gammal bil och en husvagn. Jag hade hört talas om Maranata och ville så gärna till församlingens sommarkonferens i Stockholm. Då jag kom till Bällsta stannade jag till på gatan och frågade om jag kunde få komma in och parkera på gården – och sedan dess har jag varit kvar i Maranataförsamlingen.

Trots det liv jag levat så blev jag kärleksfullt mottagen. Jag var med på bönestunderna och kände mig hemma, och fick komma in i en storfamiljsgemenskap som jag aldrig upplevt tidigare.

Jag vill säga till alla som nås av mitt vittnesbörd att ropa på Jesus! Det är det enda du kan göra. Om livet känns tomt och allt är förnedrande, så ropa på Jesus! Det finns ingen annan väg att gå. Han förlöser. Han gick ner i dödsriket och löste ut fångar där, han löste också ut mig på alla områden. Helt fantastiskt! ■

Jesus lever

- det är en verklighet!

Maranataförsamlingen inbjuder till påskkonferens den 18-22 april

Vi samlas kring den uppståndne Jesus, han som har segrat över synd och död. Johannes döparen utropade om Jesus:
- Se Guds lamm som tar bort världens synd!
I inget annat namn finns det frälsning.

- Väckelsemöten varje kväll kl 18
- Dagliga samlingar med förkunnelse och missionsmöten
- Evangelisation i Stockholm City

Mötena är offentliga, men önskas kost och logi behövs en anmälan. Ring **08-98 56 83** eller mejla info@maranata.se
Adress: Bällstavägen 100 i Bromma, buss 112 eller 113 (hållplats Solvalla)

NY UPPLAGA!

39:-

Sakramentalismen i sökarljuset av Stig Andreasson

I denna mycket aktuella bok, som nu utkommer i en reviderad upplaga, ställer författaren upp de kyrkliga dogmerna om dopet och nattvarden mot väggen för att med hjälp av Skriften och historien kasta ljus över dessa så viktiga frågor.

Beställ via mejl till forlaget@midnattsropet.se eller ring **08-98 56 83** (frakt tillkommer).

**Ett stort tack
till alla gåvogivare
för församlingens
inre och yttre mission.**

De har gett efter sin förmåga, ja, över sin förmåga. --- de gav inte bara det vi hade hoppats, utan de gav sig själva, först och främst åt Herren och sedan åt oss efter Guds vilja (2 Kor 8:3, 5).

**Maranataförsamlingen
och Midnattsropet**

Välkommen till

**Maranataförsamlingen
i Stockholm**

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Sång och vittnesbörd
Sönd:	11 Förkunnelse
	15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se
08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Församlingsliv

Gudomen är en levande gemenskap som sträcker sig till oss människor genom Jesus. Den tar sig många synliga uttryck, inte minst i församlingslivet. Då menar jag inte traditionella kyrkobesök någon gång då och då utan en gemenskap som vi möter den i Nya testamentet:

”Alla de troende var tillsammans och hade allt gemensamt. De började sälja sina egendomar och ägodelar och delade ut till alla efter vars och ens behov. Varje dag var de troget och enigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och delade måltid med varandra i jublande, innerlig glädje” (Apg 2:44-46).

Nya testamentet ger oss många skildringar om hur de troende höll sig tillsammans. Vanligtvis samlades man i hemmen till en daglig gemenskap. Befriade från en individualistisk livsstil hade man i församlingen gjort sig beroende av varandra. Man delade med sig åt var och en som behövde och det står att ”ingen av dem led någon brist” (4:34). Livsstilen var revolutionerande och drog mångas ögon till sig. Den ifrågasattes av det religiösa etablissemang, men framför allt väckte de första kristna förundran hos omvärlden för sin omsorg om varandra.

En dag utbröt en svår förföljelse mot församlingen i Jerusalem, vilket ledde till att många fick fly för sina liv; för att överleva. De som skingrades gick från plats till plats och förkunnade evangeliet. Församlingen kom på det sättet till nya områden och nådde nya människor. Så småningom kom det några vittnen till Antiokia, en plats som kom att få stor betydelse för församlingen. Vi kan läsa om hur man också där höll fast vid den dagliga gemenskapen och åt vid samma bord. Gemenskapen ansågs viktig och avgörande, och den överlevde förföljelsen. Man fortsatte också att värna om de fattiga genom att befriade från materialism och personlig vinning dela med sig. Kärleksmåltiden och den dagliga gemenskapen kom att bli en Guds manifestation i församlingen. Den urkristna församlingens livsstil var något nytt som kommit, vars like inte fanns i den dåtida världen. Omvärlden såg inte på församlingen som en ny religion men däremot som en revolutionerande folkrörelse kring en man som hette Jesus.

Kärleksmåltiden blev så mäktig att den så småningom förbjöds. Den utgjorde ett hot mot den sedermera uppkomna statskontrollerade kyrkan. Skoningslöst krossades och förföljdes alla som trotsade det nya uppväxande kyrkosystemet. Det var inte längre tillåtet att samlas i hemmen till gemensamma kärleksmåltider. Istället tog kyrkan form i nya imponerande byggnader och den kyrkliga mässan tog över och ersatte kärleksmåltiden.

På liknande sätt har det varit i alla tider. Kyrklig verksamhet som håller sig inom ramarna till traditionell kristendom tillåts att verka fritt, men då en församling förkunnar och verkar för en mer fördjupad och vardaglig gemenskap, så stämplas den som suspekt och avvikande. Speciellt känsligt är det då barn är inblandade. Idag anses det vara otillbörlig påverkan att lära barnen att bedja eller sjunga om Jesus. När det gäller utbildningen så har staten genom lagstiftning manipulerat bort föräldraansvaret. En självklar sak för troende föräldrar borde vara att barnen erbjuds en kristet präglad skolgång, men det är inte tillåtet i Sverige idag. Att som förälder själv avgöra vilken utbildning barnen ska få är förbjudet enligt svensk lag.

Familjer skräms idag till landsflykt eller till att anpassa sig till de normer och värderingar som är rådande. Men också här visar det sig att det finns en oerhörd styrka i ”kärleksmåltiden”, den dagliga gemenskapen i församlingen; storfamiljen. Storfamiljen visar sig vara ett stöd och en uppmuntran till föräldrar som på grund av tro och övertygelse trotsar överheten genom att ge sina barn hemundervisning.

Samhällets organ för att vaka över skolpliktens fullgörande svarar med att hota familjer med böter och sociala utredningar. Men vad som än sker får vi påminna oss om de stora värden som finns i den dagliga gemenskapen kring Jesus. Han har lovat och sagt att då vi kommer tillsammans i hans namn, så är han mitt ibland oss, och hör våra böner. ■